

EL MICALET GALÀCTIC

El desbaratat conte dels fesols màgics

Carles Cano

Dibuixos de Paco Giménez

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

El destí, o com vulgueu dir a les coses que ens passen en la vida, és un bromista incorregible. I fets que aparentment són una autèntica catàstrofe es transformen en oportunitats o girs de la fortuna –anomeneu-los com vulgueu–. Mireu, si no, el cas que passà ja fa un temps.

Això va anar i era, en una d'aquelles aldees pobres que sempre apareixen en els contes –en les quals els únics que no passen gana són els gats, ja que hi ha rates a mansalva–, un

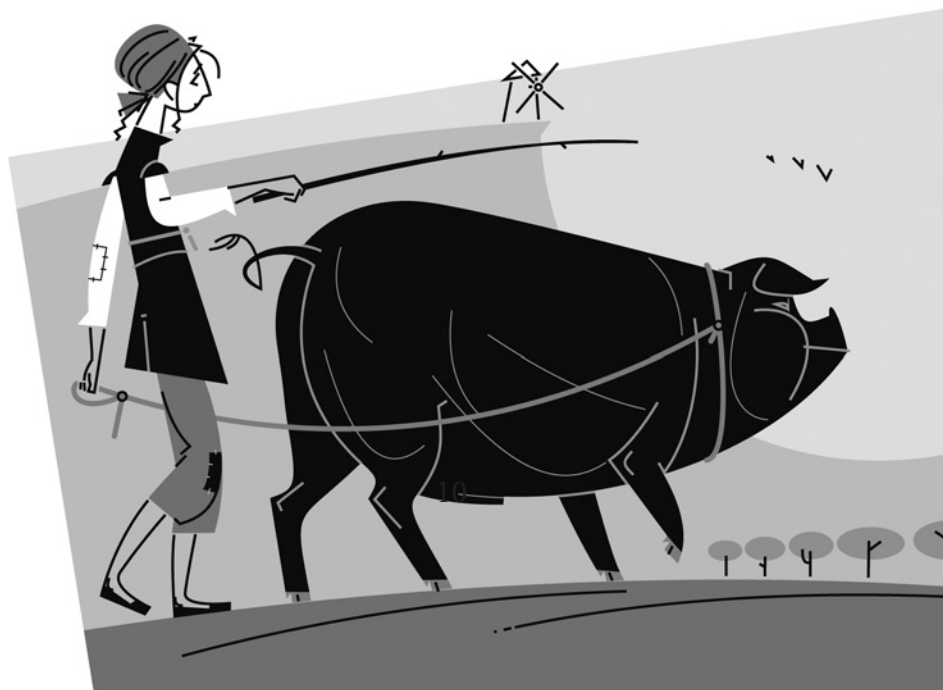
matrimoni amb un fill anomenat Bru. Tenia el pèl més roig que el safrà, de manera que no ho havien encertat molt, a l'hora de posar-li el nom. Era gran, callat i de caminar malgirbat. Per això tot el món el tenia per retardat. I és que, la veritat, molt espavilat no semblava: tenia dotze anys i, encara que pareixia major per l'estatura, no sabia xiular, ni lligar-se els cordons de les sabates, ni tan sols fer ballar la trompa. Bé, també és cert que no n'havia tingut mai cap, de trompa; i que ningú no li havia ensenyat aquestes coses.

Això sí: Bru era un caçador de granotes expert. Llàstima que, al poble, a ningú no li agradaren les cuixes de granota: ni tan sols als seus pares, als quals més aviat els feien fàstic. Passaven, per això, una fam terrible. Sort per a les granotes, que després de ser capturades tornaven tan campals i fent botets al seu toll.

Bru les continuava caçant, malgrat tot, ja que era una mica fantasiós i es delia pels contes meravellosos que contaven les velles a la vora del foc o els joglars a la plaça. «Si diuen que hi havia una granota que era un príncep, per què no pot ser que n'hi haja una altra que siga una princesa?», pensava. Però encara no l'havia trobada; o, almenys, no havia sabut reconèixer-la.

La mare, que era molt faenera i administrada, havia aconseguit criar, ningú no sabia com, un porc molt polit, capaç de menjar qualsevol cosa que poguera triturar amb les seues potents barres. Així, tots els atifells de fusta o d'espart que per casualitat quedaven fora de casa, al porxe, al graner o prop de la porquera, desapareixien gola avall. I l'hortet on conreaven cols, creïlles, bledes i naps, l'havien de tenir fortament tancat i vigilat, ja que més d'una vegada havia aconseguit entrar

d'un salt, i no n'havia deixat ni les males herbes. La mare, tement que aquell porcàs que no parava de créixer qualsevol dia se'ls empassaria d'un mos, el raspallà ben bé, el deixà ben llustrós i envià el xicot a vendre'l al mercat que feien al poble del costat, una mica més gran que la seua aldea de mala mort. A aquell mercat acudien els dijous tots els habitants de les aldees veïnes, i encara d'alguns altres pobles del voltant, ja que tenia molta anomenada. La dona, coneixent el seu fill, no es refiava gens

ni miqueta que no l'engaliparen i l'alliçonà ben alliçonat:

–Mira, Bru, fill, ni se t'acudisca vendre'l per menys de cinc monedes. Això com a poc! Si estàs llest i en traus més, et compraré una trompa i ton pare t'ensenyarà a fer-la rodar.

–No et preocupes, mare, estaré atent i faré una bona venda.

Així doncs, a l'alba, ben matinet, amb el sol que a penes despuntava sobre les muntanyes, el xicot isqué amb el porc camí del mercat. Es plantà amb ell en un costat del carrer Major, que desembocava a la plaça on instal·laven el mercat, i es dedicà a esperar que apareguera

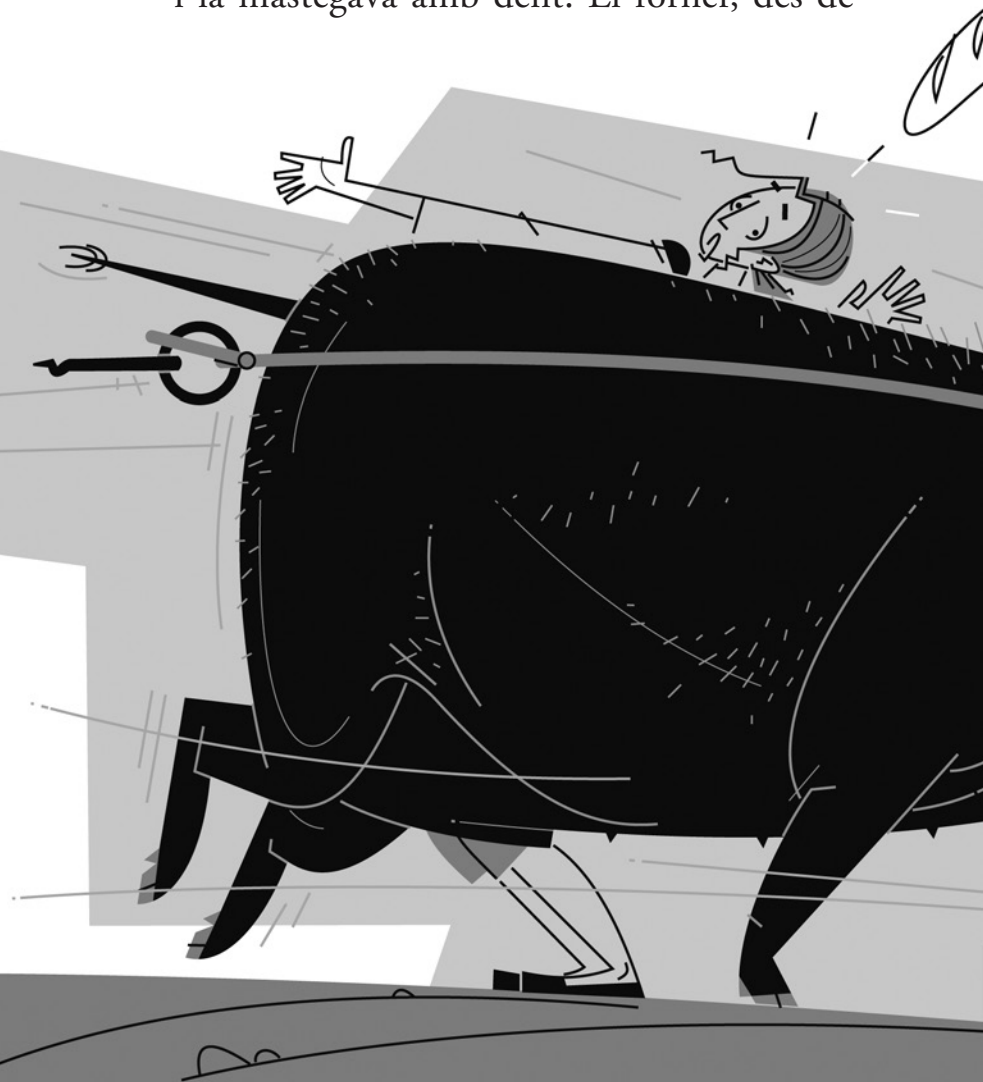
un comprador, confiat que en veure aquella preciositat d'animal, greixós i lluent, tot el món li'l voldria comprar. Ell, feliç i somrient, cridava l'atenció dels passejants sobre el porc, però ningú no li feia cas. En un descuit –a penes un instant de distracció– el porc se li escapà i es llançà a menjar pomes i naps d'una parada de verdura que hi havia a prop. Hagué d'emportar-se'l a arrossegons d'allà i disculpar-se amb el verduler, que li exigí com a compensació una moneda quan venguera el porc.

Després d'aquesta malifeta, es lligà el porc a una cama per tal d'evitar cap altre incident. Així estigué una bona estona veient passar la gent. Se li havia despertat la gana veient el porc com es rellepava per les pomes i els naps que s'havia engolit en un tres i no res, però no portava res per a aplacar-la. En un altre descuit, quan tot era tranquil i Bru somiava men-

jars delitosos, el porc, que semblava adormit, isqué rabent i s'emportà el xicot arrossegant-lo per la cama. A Bru el cap li rebotava contra les llambordes. Intentava agafar-se a algun lloc per a incorporar-se, però el porcàs corria més que un dimoni. Semblava que no pararia mai, fins que, d'un salt, el marrà atrapà una gallina que penjava cap per avall de les potes. La portava una grangera. No hi hagué manera humana de llevar-li-la de la boca per més que el xicot li arreà amb la vara i li estirà la cua. L'ama de la gallina també li exigí una moneda d'indemnització quan venguera el porc.

Aquesta vegada no l'agafaria desprevingut: el subjectà a l'argolla que hi havia per a lligar els cavalls, al costat de la porta d'una casa. Aquell porc, però, la sabia llarga. Quan passà el forner a prop d'ells, amb la cistella de pans sobre el cap en direcció a la plaça, el porc

es llançà contra ell, l'abaté d'una cabotada i féu que la cistella i els pans caigueren. Abans de tocar terra ja tenia una fogassa a la boca i la mastegava amb delit. El forner, des de

terra, enfurit, exigí a Bru dues monedes quan venguera el porc, perquè tota aquella fornada s'havia llançat a perdre: ningú no compraria uns pans que havien rodat per terra a la vora d'un porc.

Bru estava desesperat, hauria de vendre el porc per nou monedes si volia arribar almenys amb cinc a casa. No seria gens fàcil. Els primers que li preguntaren el preu d'aquell porc capaç d'engolir-se un imperi el prengueren per boig quan els demanà nou monedes. Altres, més tard, s'havien rigut en dir-los el preu. Semblava clar que no el vendria. Anà abaixant el preu fins al mínim que podia: cinc monedes. Amb aquestes pagaria els deutes i encara li quedaria una moneda per a donar-li-la a sa mare. Però així i tot no aconseguí vendre'l en tot el matí. Veia que el mercat anava a tancar, que totes les parades arreple-

gaven, i que els seus creditors –el verduler, la grangera i el forner, que el tenien controlat en tot moment– se li quedarien el porc i se'l repartirien. No sabia què fer, no li veia l'eixida a l'assumpte per cap lloc, quan arribà un tipus abillat amb un vestit estrafaolari de colors vius. Devia ser un d'aquells joglars o saltimbanquis que animaven les fires amb jocs d'acrobàcia, bromes i cançons.

–Què demanes del porc? –li preguntà.

–Què me'n dónes? –contestà ell, canviant d'estratègia, per veure si li donava millor resultat.

–L'únic que tinc: uns fesols màgics –digué traient un grapat de fesols de la butxaca i mostrant-li'ls a la mà.

–Com sé que són màgics? –preguntà el xicot, mentre observava aquells llegums, que semblaven d'allò més normals.